

tidligere har anført, at nu er det rette Tidspunct til at gennemføre Sagen.

Finantsministeren: Jeg maa tillade mig at gøre opmærksom paa, at jeg ligesaa lidet idag som under den tidligere Sag, hvor dette Principspørgsmaal blev opkastet, har udtalt mig om Principet i dets Realitet. Jeg har med velberaad Hu, som jeg ogsaa dengang sagde, afholdt mig fra i den Henseende at udtale nogen Mening, fordi jeg troer, at det for Diebliffet slet ikke er nødvendigt at afgjøre, hvorvidt det i og for sig maatte være rigtigt i Tiden paa den Maade, som paa den Tid maatte være den forfatningsmæssige, at faae det Princip sat igjennem, at Apanagister ikke maae oppebære Embedsgage. Jeg vilde ikke udtale mig om dette Princip, fordi jeg troer, at den Mening, jeg derom for Tiden kan udtale, aldeles ikke har nogen Betydning med Hensyn til det, hvorpaa det egentlig kommer an; jeg troer nemlig, at man, ved at forkaste det foreliggende Lovforslag, ganske kan assee fra Gavnligheden og Hensigtsmæssigheden af Forslagets Realitet, idet jeg troer, at, om man end var fuldkommen enig med den ærede Forslagsstiller deri, at det er urigtigt, at apanagerede Personer tillige nyde nogen som helst Embedsgage, saa vilde det dog af Hensyn til vor hele politiske Stilling, som jeg tillod mig at fremhæve, være rigtigt, at forkaste det nærværende Forslag.

Tscherning: Jeg troer, at det egentlige Interessante ved dette Forslag er vundet paa nærværende Stadium, nemlig, at det efterhaanden maa blive mere og mere klart for Rigsdagen, at man har ladet sig vildelede, naar man ikke har gjort dette Princip gjældende paa den eneste Maade, hvorpaa det kunde blive gjort gjældende, nemlig i Lovene om de særlige Apanager, efterhaanden som de komme frem. Jeg troer, at det har været en

stor Feil, naar de ærede Medlemmer paa noget Stadium have stemt mod de Forslag, som ere bleyne fremsatte i den Henseende, fordi de troede, at det hele Forhold burde ordnes ved Hjælp af en særlig Lov. Dengang hed det, at det ikke var heldigt at gøre det gjældende i det Diebliff, og nu vil det hedde, det er ikke heldigt at gøre det gjældende ved en almindelig Lov, hvilket forøvrigt ogsaa er min Overbeviisning. Efterat vi nu have faaet denne Belæring, skal jeg opfordre den ærede Forslagsstiller til at tage sit Forslag tilbage, og slet ikke bringe det til Afstemning, hvorved man altsaa slet ikke kommer ind paa Realiteten af denne Dvæstion; thi Realiteten af dette Spørgsmaal kan kun behandles ligeoverfor en Apanagelov. — Grundloven bestemmer, at enhver Apanage skal bestemmes ved Lov, og ved enhver Apanage skulle alle de Forhold, som til enhver Tid ere tilstede, gjøres gjældende med Hensyn til dens Fastsættelse; dette troer jeg, at man efterhaanden vil blive enig om. Jeg skal ikke gaae ind paa Sagens Realitet, men kun gjentagende opfordre den ærede Forslagsstiller til at tage det tilbage, med den Overbeviisning, at han allerede har gjort os en stor Tjeneste ved at oplyse de Medlemmer om deres Feiltagelse, som muligviis have ladet sig lede af den Anskuelse, at en saadan Lov skulde staae særskilt, og at den kunde blive til særskilt, ifødetfor at det foreliggende Spørgsmaal netop burde være afgjort ved den første Apanage, der blev given, efterat vi havde faaet fri Lovgivningsmyndighed i den Henseende, og det til en Prinds, som var traadt ind i dette nye Forhold under saa eiendommelige Omstændigheder, at det paa intet Sted i den hele Kongefølgerække vilde kunne afgjøres saa heldigt som der. Dette er efter min Mening et Misgreb, der ikke kan oprettes ved den foreliggende Lov, som i dette Diebliff vanskelig vil kunne behandles med nogen Nytte.